

Any I després de Rodri

La marxa sobtada de Rodri va ser una dura prova per a l'Olot, que tot i ser líder de tercera veia com el cap visible del projecte s'esvaïa
Un any després, Terma, Bañuelos i, ara, Vílchez han dirigit l'equip

Antonio Rodri dirigint des de la banda a l'Olot, en una imatge d'arxiu de la temporada passada Foto: LLU SERRAT.

Si haguéssim d'escollir un fet destacat en l'últim any d'història de l'Olot, segurament l'ascens a segona divisió B seria la fita més remarcable, de més alegria i mèrit de l'entitat garrotxina. En un any hi ha hagut molts gols importants, partits a cara o creu, com el del camp de la Rapitencia, que va atorgar el campionat del grup cinquè de tercera, o el del municipal contra l'Arandina, en el matx decisiu de l'última eliminatòria de la fase d'ascens davant 3.600 espectadors. En la memòria de l'aficionat de l'Olot, però, encara es recorda que fa just un any un fet trastocava els plans de l'harmonia d'un projecte que caminava amb pas ferm: la marxa, la fugida o la

renúncia de l'entrenador del primer equip i, alhora, coordinador del futbol de base, Antonio Rodríguez, conegut en el món futbolístic com a Rodri. Aquell vespre del 9 de desembre l'Olot acabava de guanyar al camp del Vic (0-1) el partit corresponent a la quinzena jornada de lliga. Els olotins mantenien el lideratge del grup amb 36 punts i només una sola derrota aquell curs. Ja acabat el matx, Rodri, encara pensatiu, no se sap si per aspectes tàctics o estratègics de l'enfrontament, o perquè acabava de prendre una decisió o un canvi de rumb en la seva vida, va trobar-se amb el president, Joan Agustí, i li va comunicar que deixava el club i marxava amb Raül Agné al Cadis per ser l'entrenador ajudant de l'equip andalús. Descol·locat i amb la ment en blanc, Agustí li va demanar que es repensés la decisió i que, com a mínim, acabés l'any amb l'Olot, mentre el club buscava un substitut. La proposta no només va quedar en un intent sinó que Rodri pràcticament ja tenia fetes les maletes i l'endemà al matí va deixar una carta de comiat a l'empresa que dirigeix el president del club i amb el seu cotxe particular va viatjar durant el dia cap a Cadis, amb el mòbil cremant per les trucades dels directius, els periodistes o, fins i tot, els seus jugadors. El club continua endavant com pot. Com ja era d'esperar, després de calmar els ànims dels aficionats i donar les explicacions pertinents davant la premsa, la junta directiva de l'Olot, amb Joan Agustí com a portaveu principal, no va defallir en l'intent d'aprofitar la feina feta i continuar aspirant a pujar de categoria, l'objectiu més ambiciós.

Àlex Terma, conegut com "l'apagafocs" de l'Olot, va dirigir l'equip les quatre jornades següents –tres victòries i una sola derrota, com a balanç– fins a l'arribada de Julio Bañuelos. El club obria les portes a un tècnic poc conegut per l'entorn de la Garrotxa i amb un currículum força llamener en què hi havia dos ascensos a segona B –amb el Mirandés el 2008/09 i el Burgos el 2010/11–. L'equip garrotxí mostrava símptomes de debilitat, sobretot fora de casa –l'equip va estar set jornades sense guanyar–, i segurament aquest fet, juntament amb altres aspectes que mai no sortiran a la llum, va debilitar la confiança de la directiva en Bañuelos, que en plena fase d'ascens va perdre el càrrec en detriment de la dupla formada per Àlex Terma i, per sorpresa de tots, Eduardo Vílchez, l'actual entrenador de l'equip. Un any després de la marxa de Rodri, sembla que l'Olot ha trobat un perfil idoni amb Vílchez, precisament íntims amics tots dos, tot i que últimament els resultats, el principal aval d'un entrenador, no acaben d'acompanyar.

Publicat a:

-El 9 Esportiu. Comarques Gironines 12-12-2013 Pàgina 19

Font del document:

http://www.el9.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/700726-any-i-despres-de-rodri.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss